

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål, og vi går videre til den næste ordfører, fru Charlotte Dyremose.

Kl. 18.05

Charlotte Dyremose (KF):

Vi har jo den sidste tid diskuteret en del det her med religionens betydning og det med, at man skulle adskille politik og religion. Jeg skal indrømme, at jeg da var en af de første til at springe op og sige, at man jo ikke som person kan adskille politik og religion, for det værdigrundlag, man har, ligger selvfølgelig også til grund for det politiske værdigrundlag, man har. Men jeg har i samme åndedrag hver eneste gang sagt, at vi dog i dette land kunne bryste os af, at vi er virkelig dygtige til at formå at skelne mellem politik og religion, altså at skelne mellem, hvad der er et religiøst, et trosspørgsmål, og hvad der er politisk signalgivning og politisk lovgivning.

Derfor synes jeg, det er lidt trist at opleve, at en samlet venstrefløj med det her forslag ikke forstår den skelnen mellem, hvad der er religion, og hvad der er kraftige politiske signaler.

Jeg skal også indrømme, at jeg kommer til at gentage mig selv en lille smule her i dag. Men det er altså sådan, at vi i den konservative folketingsgruppe i dag som tidligere er af den opfattelse, at det her ønske skal komme fra folkekirken eller fra de andre trossamfund og ikke fra et eller flere politiske partier. Vi finder det ikke passende, at politiske partier på den måde blander sig i folkekirkens indre anliggender, for sagen er jo den, at vedtages det her forslag, vil det være et klart politisk signal, som med garanti vil blive brugt til at forsøge at presse ændringer igennem i folkekirken, eller i andre trossamfund for den sags skyld.

Vi er af den opfattelse, at en sådan ændring skal komme nedefra, altså fra folkekirken eller de andre trossamfund, og ikke oppefra fra politiske partier. Hvis ønsket kommer fra f.eks. folkekirken eller brede kredse i det folkekirkelige, så skal vi som politikere ikke stå i vejen for den udvikling. Men kommer ønsket ikke, skal vi politikere på samme måde ikke ved politisk signalgivning presse trossamfundene.

Situationen er jo den, som ministeren og flere andre også har været inde på, at en række biskopper er gået sammen om et fælles ritual for velsignelse af homoseksuelle par, mens andre biskopper har valgt at stå uden for det. Der er altså ikke engang i dag i folkekirken enighed

blandt biskopperne om velsignelse af homoseksuelle par, og det står derfor ret tydeligt for os, at der ikke er et massivt ønske om et egentligt velsigningsritual.

Jeg vil godt understrege her til sidst med henvisning til den her, synes jeg, vigtige bestræbelse på at skelne mellem politik og religion, at jeg med vilje ikke har været inde på, hvordan vi i folketingsgruppen hver især personligt forholder os til det her spørgsmål. Vi er som sagt af den overbevisning, at det ikke er os politikere, der skal tage stilling til kirkens indre anliggender. Det skal vi i stedet for eventuelt gøre som medlemmer af folkekirken eller medlemmer af andre trossamfund, hvor vi som individer kan være med til at påvirke udviklingen i den retning, vi nu engang finder rigtig.

Derfor vil jeg ikke denne gang som tidligere være med til at sende de politiske signaler til folkekirken, og derfor kan vi heller ikke denne gang støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Bare et spørgsmål: Da loven om registreret partnerskab blev vedtaget i 1989, var lige nøjagtig de paragraffer her en del af det. Det har intet med folkekirken at gøre. Det var generelt loven om registreret partnerskab, der dér blev vedtaget. Hvorfor mente man dengang fra konservativ side, at det var rigtigt at indføre de her begrænsninger? Da gik vi jo netop ind og lagde begrænsninger. Der var ingen, der dengang talte om, at vi da blandede os i folkekirkens indre anliggender.

Det var lov om registreret partnerskab, og det er stadig væk i lov om registreret partnerskab; vi mener man bør fjerne barrierer. Alt, hvad der vedrører folkekirkens og andre trossamfunds indre anliggender, kunne vi ikke drømme om at blande os i. Men hvorfor var det i orden i 1989?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan afsløre for fru Lissa Mathiasen, at jeg ikke som 11-årig var med til at lave lovgivning i 1989. Det, jeg synes er ret vigtigt i den her sammenhæng, er, at loven ser ud i dag, som den gør, og laver vi en ændring i den lovgivning, så sender vi et klart og tydeligt politisk signal, og det politiske signal vil vi ikke fra konservativ side være med til at sende. Vi vil gerne være lydhøre over for trossamfund, der måtte have særlige ønsker til ændringer i lovgivningen, som ville